

KOVÁCS FERENC

IN MEMORIAM DR. TUBA IVÁN

(1944-2009)

*„A kik igazságra tanítottak sokakat,
tündökölnék örökkön-örökké, miként a csillagok.”
(Dániel 12,3.)*

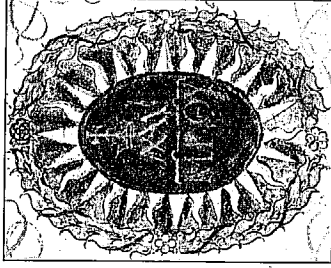
Kedves Olvasó!

Február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, Dr. Tuba Iván piarista atya életének 65., szerzetességének 47., áldozópapságának 40. évében elhunyt. Iván atyát sokan ismerték, szerették és tisztelték. Sokakat lehetne itt sorolni, de úgy gondolom, különösen rendtársai, tanítványai, barátai. Én, mint tanítvány, két évig tanultam homiletikát Iván atyánál, és ezalatt a két év alatt volt alkalmam megismerem, megszeretni őt. Ami különösen is megfogott egyéniségében, hogy odafigyelt tanítványaira, mindig lelkesen, szeretettel tanított. Eppen ez miatt megfizetetésnek is érzem, hogy Iván atyáról írhatok.

Tuba Iván atya „1944-ben született Jászberényben. A budapesti Piarista Gimnázium diákja volt. 1962-ben érettségizett, s belépett a rendbe. Teológiai tanulmányait a Kallósiban kezdte, s a Hittudományi Akadémián doktorátussal fejezte be 1969-ben. Ugyanebben az évben pappá szentelték. A kecskeméti gimnázium hittanára, 1982-től a kecskeméti rendház házfőnöke volt. 1988-ban Budapestre került. A gimnáziumban hittanát tanított, a Kallósiban több teológiai tárgyát, elsősorban morálist. A Sapien-tia Szerzetesi és Hittudományi Főiskolán, majd a Veszprémi Hittudományi Főiskolán is tanszékvezető. Halála előtt két héttel még vizsgálattata tanítványait. 2004-től habilit-

tált egyetemi tanár. Gimnáziumi tankönyveket írt, fordításait, cikkeit, önálló teológiai műveit sokan, szívesen olvassák. Szószéken, rádióban, televíziós műsorokban tanárhoz, paphoz illően hirdette az igét, előadásokat tartott kényes világnézeti és erkölcsi kérdésekről. Váratlan, hosszú betegségét hősiessé türelemmel viselte, a „halál vizsgálójára” alázat-tal és bizakodó szívvel készült fel.¹⁾

A Piarista Rend (Ordo Scholarum Piarum)

„A közösség hivatása: oktatás, nevelés. A piaristák rendjét Kalazanci Szent József (1556-1648), egy Rómába került spanyol pap alapította, aki 1597-től kezdve munkatársai-val „kegyes”, azaz ingyenes és vallásos iskolákat működtetett a Városban. Közösségüket 1617-ben V. Pál pápa kongregációvá nyilvánította, majd 1621-ben XV. Gergely pápa ünnepélyes fogadalmas szerzetesrenddé tette.

„Intézményünknek az lesz a feladata, hogy az első elemektől kezdve tanítsa a fiúkat a helyes olvasásra, írásra, számolásra és latin nyelvre, főleg pedig jámborságra és hittanra, és mindezekhez, amennyire lehetséges, a legjobb módszert alkalmazza.” – írta az alapító.

A rend első Rómán kívüli iskolája 1616-ban nyílt meg Frascatinban. Még a XVII. században megtelepültek a kegyes iskolák Spanyolországban, Lengyelországban és a Habsburg Birodalom különböző országaiban, sőt a XVIII. században Bajorországban és Svájcban is. A XX. században, különösen a második világháború utáni időben jutott el a rend Latin-Amerika számos országába, továbbá az Egyesült Államokba és Szenegálba, legutóbb, az 1990-es években pedig Franciaországba és a Fülöp szigetekre. A rend első magyarországi iskolája 1642-ben az akkor Lengyelországhoz elzálogított szepességi Podolinban jött létre, de hamarosan magyar területen is megtelepedtek a piaristák: Privigyén (1666), Breznóbányán (1673), majd a Pozsony melletti Szentgyörgyön (1685).

A török és kuruc háborúk lezárultával a piaristák nagyarányú terjeszkedésbe kezdtek, amelyet az is segített, hogy az 1715. évi országgyűlés 102. törvénycikke a rendnek magyarországi honosságot adott, továbbá, hogy 1721-ben létrejött az önálló magyar rendtartomány. Az új alapítások közül nem egy iskola később országos jelentőségűvé vált, például a veszprémi (1711), a pesti (1717) vagy a szegedi (1720) gimnáziumok. A XVIII. századi fejlődés során a rend magyarországi tevékenységében az alsófokúról egyre inkább a középfokú oktatásra helyeződött a hangsúly. A XVIII. század végén 26 piarista iskola működött Magyarországon (a fősoroltakon kívül Kecskemét, Beszterce, Korpona, Nagykároly, Tokaj, Rózsashegy, Máramarossziget, Kiszszében, Magyaróvár, Medgyes).

¹⁾ www.piarissimo.hu 2009. 03. 16.

Az 1848/1849-es szabadságharc vihara a Magyar Piarista Rendet is alaposan meg-tépázta. 1848 őszén a rend vezetői elbocsátották az összes növendéket, majd – mivel a rendtagok többsége a magyar kormány oldalán állt – 1850-ben az osztrák kormányzat megtiltotta novíciusok főlételét. A lassú kihalás veszéyle 1852-ben e rendelet vissza-vonásával szűnt meg. Trianon előtt közvetlenül 24 piarista iskola működött Magyar-országban, amelyekből azonban csupán 10 maradt magyar területen. A világháború és a forradalmak elmúltával a rend új virágzást élt meg Magyarországon, amelynek legnevesebb egyéniségei a teológus Schütz Antal (1880-1953), a történész Balanyi György (1886-1963) és a költő Sík Sándor (1889-1963) voltak. A második világhábo-rú után kialakuló kommunista diktatúrákban 1949-1950 között nemcsak a romániai és szlovákiai piarista iskolák és rendházak szűntek meg, hanem 1948-ban a magyar-országú iskolákat is államosították, majd pedig 1950 nyarán öt rendház lakóit kény-szerlakhelyre deportálták. Egyházi jogi státusza: pápai jogú férfi szerzetes intézmény (papi). A közösség jogi személy.²²

Szeminariumunk 2006. évi, Karácsonyi számában megjelent egy interjú Tuba Iván atyával, „Szeretném, hogyha újjászületnék a papi életstílus” címmel. A következők-ben ebből a beszélgetésből szeretnék egy részletet feleleveníteni: miképp vélekedett Iván atya az ő hivatásáról.

„Nagyon sokat köszönhetek a családomnak, főként édesanyámnak volt aktív szereplő. Édesapám biztosította a háttérrel az ő neveléséhez és irányvonalához. Anyám vitt el minket, fiúkat a kisépsti ministránsok közé, amely – akkor, 1950-ben – egy igen jól szervezett kis közösség volt, és a diktatúra elnyomása alatt is egészségesen szervezke-dett. Ez a környezet belőlem is ilyen szervező, szervezkedő embert formált. Később édesanyám juttatott el a piarista gimnázium gondolatához és valóságához is, ahol hi-vatásom a következő lökést, lendületet kapta. Nagyra becsültem tanárimat, és korán, 15 évesen eldöntöttem, hogy egyházi pályára lépek. Hamarosan az is tisztázódott, hogy ez a Piarista Renden belül fog kibontakozni. Ezt a döntésemet szerencsére nem volt okom megbánni azóta sem. Növendék éveim alatt volt szó arról is, hogy magyar-történelem szakos tanár lesz belőlem, de a Rendnek akkor egy pillanatra úgy tűnt, hogy hittanarra, teológusra van szüksége Kecskeméten. Ennek megfelelően ajánlot-ták fel nekem ezt a lehetőséget.

Tehát tanulmányaimat Budapesten végeztem, doktorátussal, a Hittudományi Aka-démian. Lett volna elképzelés külföldi továbbtanulásról is, de akkor, az állami szervek korlátoltsága és az egyházi felsőbbség szűklátókörűsége miatt ez nem valósulhatott meg. Tudnillik a kalocsai éresek csak úgy egyezett volna bele, hogy a Pápai Magyar In-tézetben legyen ösztöndíjas, hogyha a Rend az egyházmegyékkel azonos mértékben beszáll a fenntartási költségekbe, amit a Piarista Rend nem tudott vállalni.

Igy aztán 1969-ben Kecskemétre kerültem, és azóta is gimnáziumi hittanárként működöm. 19 évig szolgáltam Kecskeméten, 1988-tól pedig Pesten tanított. Buda-pestre kerülésemtől kezdve a táguló főiskolai tevékenységbe, a papképzésbe, majd a hittanárképzésbe került át működésem súlypontja. 1988-tól az erkölcsstan oktatását várják el tőlem.²³

²² www.piarissimo.hu 2009. 03. 16.

²³ Életünk, 2006. Karácsony

Ahogy a bevezetőben már említettem, Tuba Iván atyát sokan ismerték, szerették. Az alábbiakban különböző gondolatokat szeretnék közzétenni barátoktól, tanár-tól-légaktól, tanítványoktól.

KOCSI GYÖRGY – prefektus: „Az Iván atyával való barátságról eléggé nehéz be-szélni, mert az ember a barátját nem nagyon szokta értékelni. Az, hogy én övele barátí kapcsolatban lehettem, azt különös kitüntetésnek is tartom, hiszen voltak kispap-tár-saim, akiket ő tanított. Hittantanárunk volt még Kecskeméten, és mindig felsőfokon beszéltek róla. Akár Kocsis Imre, aki Vácon, meg Egerben tanítja az ezegézist, ugyan-úgy Tóth András, nagykátai plébános. De ide sorolhatnám Sebestyén Ferit, aki pécsi egyházmegyes pap lett, és fiatalon, autóbalesetben hunyt el, mint bátaszéki káplán. Amikor említettem Iván atyának, hogy jó barátságban voltunk Ferivel, akkor mondta: „Hát igen! Tünetmentes, kiváló tanítványom volt a Feri.” Illés Albert, aki Pécssett spi-rituális volt, de Szegeden is, ő is győri szeminarista volt és kecskeméti diák. Ők mindig Tuba Iván atyát emlegették.

A hivatását és hittanári feladatát kitűnően végezte. Rendezett hittan-szakkört, és ezt az akkori igazgató, Lukács László, aki a Sapientia Főiskola igazgatója volt mindez-ideig, maximalisan támogatta. Mészéte, hogy olyanok, akik nem akartak papok lenni, nem is volt ilyen szándékuk, de mindig „gyötörték”, hogy ők is hadd vehessenek részt ebben a hittan-szakkörben, mert úgy látszik, olyan „unikumnak” számított, és meg-volt a vonzása és a kisugárzása. Iván atya fiatalabb korában is nagy elhivatottsággal és hozzáértéssel végezte munkáját.

Jellemző volt rá, hogy sohase akart magasabb pozícióba kerülni, még a házfőnök-séget se nagyon akarta vállalni Kecskeméten, de amikor megkérték, hogy legyen a piarista generálisnak a tolmácsa Rómában, akkor azt mondta, hogy ő tanár, nem egy ember akar hallgatni egész életében. Annak nem sok értelmét látja, hogy fordítson valakinek, aztán menjenek ide-oda, és ő legyen a tolmács-asszisztens. Nem vállalta, és ezért a Rendben meg is nehezelt rá a tartományfőnök, mivel a Rendnek adott esetben fontos lett volna, hogy magyar legyen az asszisztens. Utána azt hiszem, lengyel lett.

Iván atyának kiváló nyelvéreke is volt, nagyon jól tudott ógörögül, azután németül jól olvasott, beszélt is, fordított is, például morális szakkönyveket. És spanyolul, azt beszélte a legjobban. Tehát ezért is lett volna alkalmas arra, hogy asszisztens legyen, mivel a generális általában spanyol szokott lenni a Piarista Rendben. Azt még hozzá kell tennem, hogy perferkt tudott latinul, még így tanulta a teológiát is.

A másik jó tulajdonsága volt, hogy ő tartotta is a barátságot. Ha például arra járt a Balaton partján, akkor meglátogatótt. Aztán örömmel konstatalta, hogy valamí épül, vagy, hogy olyan dolgokkal is törődik az ember, mint a renoválás, új liturgikus tér stb. Zamárdiban is voltak piarista diák tanítványai, akiknek nyaralójuk volt ott. És amikor meglátogatta őket, engem is meghívott velük. Vagy, ha mentünk Kaposvárra egy-szer-kétszer, akkor utána meghívam az egyik étterembe, Zamárdiba, ott ebédelünk, és jól érezt magát nálam, és hosszan elbeszélgettünk. Ugyanúgy emlékszem, mikor ezüstmisémre meghívam, hogy lesz Zamárdiban is és mondok a szülőfalumban is, akkor inkább Borszöröcsökre volt kíváncsi, mert onnét egy híres matematikus-fizikus piarista származott (Dr. Vörös Cirill Sándor) és látni akarta a szülőházát is, egy másik pedig (Hardi István tanár úr) ott szokott a húgánál nyaralni.

Ha az ember valamire hívta, vagy kérte, akkor maximálisan készséges volt. Például volt úgy, hogy valamelyik könyvet meg akartam venni, akkor mondta, hogy ő majd Pesten megveszi, és elhozza. Tehát amellett, hogy elég komoly szellemi munkát végzett és elnyithetetlen volt mind a fizikai, mind a szellemi munkában, ilyet is szívesen megtett.

Egy érdekes epizód jól jellemzi őt. Egyszer megkérdeztem tőle: „Ha majd nyugdíjas leszel, akkor bizonyára lesznek olyan témák, amiket még megírsz, összefoglalasz? Mert a jezsuitáknál szokás, hogy egész életükön át ide-oda helyezik őket, és fiatal koruk kedvenc témáját csak öregkorukban tudják befejezni, mert akkor van rá idő, addig mindig más dolgot kell tenni. Rá jellemző módon válaszolt: „Nem, nem lesznek. A piarista tanár nincs Rendjének a terhére öreg korára, mert belehal a tanításba.” Eszembe is jutott a temetésén: igen, ő belehalt a tanításba, annyira szerette. Igazából, egészséges, hogy kikapcsolódjon – ilyesmikkel nem nagyon törődött. Mindene volt a hivatása, a munkája, az hogy ő pap volt. Szeretett kiegészíteni és prédikálni is. Az általa, saját magának támasztott szellemi igényeknek maximálisan meg akart és biztosan meg is tudott felelni.

Számomra is hősies példáját adta a kötelességteljesítésnek. Amíg mozogni tudott – iszonyú fájdalmi közepett is leautózt Veszprémbe, és jött tanítani. Betegsége azzal kezdődött, hogy már, a rektori lakosztály fölötti „kakasülökre” nem tudott fölmenni, mert sok volt a lépcső, és azok meredekesek is. Akkor ajánlottam neki: „Gyere ide, a mellettem levő szoba üres! Itt ezen a szárnyon van lift is, és ha nehezebben mozogsz, nem kell annyit lépcsőzni!” Itt már szomszédok is voltak. A rektor úrnál mindig össze szoktunk jönni szerdánként, beszélgetni. Szellemes társalgó volt és mindig élvezettel tudott bármiről beszélni. Tudott gúnyos is lenni, ha politikáról, vagy visszáságokról volt szó – akár az egyházban is. Az egyházat azért mindig védte és szeretette, de mindent éles szemmel látott, és magában nyugtázta is ezeket.

Mély benyomást tett rám, amikor utoljára mentem el hozzá a Mikszáth Kálmán térre. És nektek, kispapoknak is mondtam, amikor hazajöttem tőle, hogy Iván atya már nem fog többet jönni, és hamarosan meghal. A halálról is a maga természetességével beszélt. Azt mondta, amikor bekopogtam hozzá: „Csak öt percem van most rád, több nincs.” Igyekeztem tovább nem is húzni az időt. „Se fekdüni, se ülni, se aludni nem tudok már, iszonyú fájdalmaim vannak, a csontjaim nagyon fájnak. Gyuri, hamarosan meghalok! Ma reggel meggyóntam, fölvettem a betegek kenetét a házfőnököktől.” Akkor ezt mondtam neki: „Hogyna ilyen hamar elmész, és ha majd nekem is netán ilyen nehéz betegség után kell odaátra mennem, akkor légy szíves, várjál.” És akkor megkérdezte: „Mivel?” Annyit mondtam: „Terített asztallal!” Meg voltam fázva, átöleltem nem akartam, csak kezet csókoltam neki, és aztán integetve, hátrafelé lépegetve kijöttem a szobájából. És utána nagyon szomorú voltam, egész úton hazafelé.”

TROSITS ANDRÁS – főiskolai docens: „A katolikus felsőoktatási intézményeink is – tudvalegőleg – kötelező akkreditációs folyamaton mennek keresztül. Itt követelmény, hogy adott szakmai, teológiai tárgyakkól PhD-s professzorok tanítsanak. A 2000-es évek elején egy ilyen jellegű igény, és egy ilyen jellegű követelmény merült fel, és a beszélgetéseim során Farkas István piarista atyát, jó barátomat megkérdeztem, tudsz-e valakit a környezetedből. Rögtön rávágta a választ: Dr. Tuba Iván atya, morálteológusunk. Nem telt bele pár hét, Iván atya máris a főiskolánk oktatója lett.

Barátság szövődött közöttünk. Iván atya heti programjának zömét – nyilván érthető okokból – Budapesten töltötte, de amikor itt volt, mindig szeretettel köszöntöttük egymást. Melegszívű, barátságos, határozott és nagy tudású professzor atyát ismer-tem meg benne. Mindig érdeklődött, mindig volt véleménye adott eseményekről, szituációkról, legyen ez a politika világa, vagy az oktatás, avagy az emberi kapcsolatok. Mindig kikértük a véleményét Iván atyának, akár baráti beszélgetésben, fehér asztal mellett, akár konferenciaszünetben. Akár csak úgy, hogy bekopogtunk hozzá, mint ahogy én is tettem több alkalommal. Sajnos az utolsó felkérésemnek már nem tudott eleget tenni: szeretttük volna tavaly, az Egyetemes értékek konferenciánkra előadónak meghívni, meg is történt, el is vállalta, adta is a nevét és az előadásának címét, de már ezt az előadást nem tudta megtartani. Tehát a szolgálat-készsége, az önzetlensége példás volt. Maximalista ember volt. Megtudtam az egyik barátomtól, hogy magával szemben is nagyon-nagyon magas mércére emelte azt a követelményszintet, amelyet önmaga is, és jó szándékkal, jó értelemben a tanítványai felé is közvetített és elvárt. Mert igenis, egy morálteológusnak, Iván atyának elvárásai voltak. Emlékszem a vizsgaidőszakokra: mindig, minden intézménynél vannak olyan tanárok, akikről „félnek” – nem rettegnek, csak azért, mert kemények, szigorúak, követelnek, de ez a követelményszint nála mindenképpen igazságos volt. Nyilván, aki tanult és tudott, ott nem volt probléma. Aki pedig úgy gondolta, esetleg kevesebb felkészültséggel is át lehet „röpülni” egy vizsgán, akkor őt, vagy őket néha „visszatapsolta”. Nem véletlenül, hiszen mint mondtam, maximalista volt, elsősorban magával szemben, de a környezetével is. Jó értelemben kritikus ember is volt, hiszen mindig véleményt alkotott emberi cselekedetekről, társadalmi folyamatokról éppúgy, mint a főiskolánkon, vagy a katolikus felsőoktatásban lévő képzésről, hiszen ő is benne élt ebben. Keménysége és szigora ellenére is szeretete tanítványait. Egy-egy államvizsga után, mikor elköltöttünk egy ebédet, akkor ezen beszélgetés alatt nyilván mi is számot adtunk arról, amit tapasztaltunk a vizsgákról. Nagyon jó szándékkal konstataálta Iván atya is azokat a felkészült teljesítményeket, melyeket hallott, dicsérte a hallgatókat: igen, belőlük ember lesz. Tehát a véleményét ő elmondta: őszintén és nyíltan.

Utolsó heteire visszaemlékezve, decemberben, már látható volt az a betegség, amelyek belülről örölte szervezete. Azonban az a derű, a sápadt arcon megjelent, mindenképpen szívemarkoló és örök életre emlékeztető momentum volt. Megkérdeztem tőle, nem is egyszer, hogy vagy, és e kérdés mögött az aggódás volt, az, hogy bízunk benne, hogy a kezelések sikeresek lesznek, és tudod folytatni a következő szemesztert is. Összefoglalva: tudatos, igazán érett, magas szintű tudással rendelkező és mindig a tökéletességre törekvő atya volt. Szerette, amit csinált, példát mutatott a szenvedés földi elviselésére éppúgy, mint a mindenkori követelményekkel kapcsolatban is. Szívünkbe zárjuk őt.”

DARNAI JÁNOS – papnövendék, II. évfolyam: „Az egyik ember halála mindig mélyen érinti a másikat. A halál meglegyinti az embert, kizökkenti megszokott életritmusából, és ezáltal az ember az elmúlásra fókuszál. Ledöbben a „van” és a „nincs” különös kapcsolatán. Van közötte kapcsolat? – teszi fel magának a kérdést – amit talán megválaszol, talán nem, de tova is siklik a dolgon, és ha csak nem volt közele

hozzátartozó, visszazökken megszokott életritmusába, és már el is felejtette az imént megholtat.

Hazudnék, ha azt mondanám, velem nem ez történt. Látjátok, testvérek? Ennyi az élet!

Mégis, szívemben hordom Tuba atya emlékét. Nem az egymással eltöltött hosszú idő, nem a rendtársi, vagy rokoni kapcsolat égette belém képét, hanem ő maga, tanítása közben, sajátos stílusával és szeretetével, amivel szerette tanítványait. Engem ez fogott meg benne. Talán ezért van az, hogy amikor felkészülök egy szentmise olvasmány előadására, eszembe jutnak szavai, gesztusai, humora.

„Isten áldjon tünde játék, evilági élet.” – énekeljük egyik népénekünkben. Eszembe jut az utolsó óran, a halálról mondott tanítása, és örömmel tölt el, hogy keresztény lehetek. Hogy a halál számomra nem félelmetes vég, hanem egy új kezdet lehet. Szenvédésével és méltóságteljes halálával – úgy vélem – életre szóló tanítást adott nekem. Örülök, hogy a tanítványa lehettem.³

Tuba Iván atyáért, február 19-én, Budapesten, a Józsefvárosi Plébániatemplomban, számos pap és hívő részvételével engesztelő szentmise-áldozatot mutatott be Urbán József tartományfőnök. Befejezéstül az ő prédikációjából szeretnék részleteket megosztani az Olvasókkal. Gondolataiban többször idézett elhunyt rendtársától, Iván atyától is.

„Az önismeret, önmagunk igazságának keresése Jézus nélkül üres térben mozog, és a kétségbeeséshez vezet. Jézusra van szükségünk ahhoz, hogy igazi önismeretre jussunk, s ne olyanra, amely elkeseredést szül bennünk. Hadd idézzem ezzel kapcsolatban ismét rendtársunkat, Iván atyát:

„Mindен ember sárból és szivárványból van összegyúrva. [...] Hordozzuk hősi hitvatásunkat: életünkben és munkánkban föl kell emelnünk az anyagot a szellem szintjére, a természetet át kell lelkesítenünk istenivel. És ezzel a hivatásunkkal magunk vagyunk. Nem látunk hiteles mintát, az embersorsot még senki sem tudta betölteni. Csak Krisztus. Ezért epedt érte az emberiség. Nemcsak hogy nyomorúságából kiszabadítsa, hanem hogy az Isten általa mutassa meg, hogyan kell embernek lenni. És emberként mutassa meg nekünk, milyen az Isten. [...] Isten [...] a testté lett [...] Igében kimondta: Ember, én a te életed Istene szeretlek téged elesettségemben és nyomorúságomban is. Nézz rám, érted kiüresítettem magam, szolgálj alakot öltöttem, érted élttem egy valódi emberi életet, hogy meg tudj végre, és ne kételkedj többé: Istened Szeret. Ezt az élő Szót nem lehetett eldisputálni. A mi nyelvünkön lett kimondva: a szenvedés nyelvének. Isten sem tudott más nyelvet használni, amikor szeretetéről akart meggyőzni bennünket. Végigküzdött köztünk egy emberi sorsot, amely éppoly nehéz volt, mint a miénk; végigszenvedett köztünk egy haláltusát, amely borzalmasabb volt bármelyikünkénél. És azóta van reményünk. Remélhetjük, hogy aki saját tapasztalásából ismeri szomorú-hős, fájdalmas-vidám sorsunkat; irgalmas lesz hozzánk az ítéletkor, és immár egyénenként, mindnyájunknak személyesen fogja kimondani a szót: Testvérem vagy, szeretlek.”⁴

„Rendtársunk, Iván atya halálos ágyánál az utolsó fél órában végig jelen volt az egyik rendtársunk. Fogta Iván atya kezét, és imádkozott érte. Hálás vagyok a Gondvi-

⁴ www.piarissimo.hu 2009. 03. 20.

selésnek, hogy így történt, és hogy rendtársam révén mindnyájan jelen lehetünk Iván atya halálos ágyánál. Hálás vagyok a Gondviselésnek azért is, hogy olyan közösségnek vagyok a tagja, ahol mindnyájan vágyunk erre a helyzetre: akár arra, hogy foghassuk haldokló rendtársunk kezét, akár arra, hogy egy rendtársunk fogja a kezünket, amikor meghalunk. Isten áldása van a közösségünkön. Isten személyes szeretetével jelen van az életünkben, a legnehezebb pillanatainkban is – megtapasztalható, kézzel fogható módon. Az a küldetésünk, hogy tanúságot tegyünk Istennek erről a szeretetéről, amely akkor a legnyilvánvalóbb, amikor – a kétségbeesés kísértésével dacolva – elfogadjuk a gyöngeségünket. Isten ilyenkor mondja mindnyájunknak, személy szerint: „Testvérem vagy, szeretlek.”³

Isten mindnyájunkat hazavár az Ő országába, ahol azokkal is újra találkozhatunk, akiket őszintén szerettünk, és akiknek a távozása most fájdalommal tölti el szívünket. Befejezéstül egy rövid képposzeállításal és egy egyszerű gondolattal zárom soraimat: „Adjon neki enyhületet, a végtelen Szeretet.”

Kovács Ferenc
III. évfolyam